

Vasadi Péter

Emberi mesterség

Nem törtettem, nem
törttem soha, sehova.
Se föl, se előre, se be.
Ahol éppen voltam, ott
képződött meg a közép-
pont. De nem az "én",
nem a "miattam" - a
bennem. Csak fogta
magát, forgott egyet,
villant s egybeesett.
Illeszkedtünk. Nem
a vonzalmam, erőm,
sem az ellenszenvem.

Éppen a hiányuk. Az,
hogyan akartam ugyan,
de soha ↓ az enyémet.
Nem is tudtam, hogy van.
Mindig mással törődtem.
De valami, s az határtal-
anul...Mi a csuda ez?,
gondoltam. Lestem rá.
Mekkora térség,
Színek, szavak, futamok
csúszkáltak higanyosan
ebben a nem-evilági,
folyékony üvegesben.
Nyugtalanító, örökös
fölvonulás. Néma, táncos.
Körülírt homályok és mint
alkonyi surlófény, adagokban.
Ki, és honnan, hová? Miért?
Lassan élesedik, elmélyül.
Mind rajzosabb. Megpiszkáltam.
Mintha nevetett volna. Ez a
tétova sűrűsödik az áttetsző
Ürességben, melynek már
alakjai vannak. Az, hogy
élesen figyelek, meg-
dolgoztam a gámat.
A várakozásom.
Vénnak. Ezek ↓ Ők.

Ami se idő, se varázslás,
Se ígéret. Marad a talán.
A testesülés lassú, de
folytonos. Most már szóról
szóra. Percről percre.
Végülcsata kósan ugyan -
megszületik. Nyomban
munkát követel, mint
egy csecsemő. Megkapja.
Ez öröm. Kiszakad s él.
Látom, ↓ igen szép.

LYRA HUNGARICA

VASADI PÉTER

Emberi mesterség

Nem törtettem, nem
törtem soha, sehova.
Se föl, se előre, se be.
Ahol éppen voltam, ott
képződött meg a középpont.
De nem az „én”,
nem a „miattam” – a
bennem. Csak fogta
magát, forgott egyet,
villant s egybeesett.
Illeszkedtünk. Nem
a vonzalmam, erőm,
sem az ellenszenvem.
Éppen a hiányuk. Az,
hogy én akartam ugyan,
de soha az enyémet.
Nem is tudtam, hogy van.
Mindig mással törődtem.
De valami, s az határtalanul...
Mi a csuda ez?,
gondoltam. Lestem rá.
Mekkora térség.
Színek, szavak, futamok
csúszkáltak higanysan
ebben a nem-evilági,
folyékony üvegesben.
Nyugtalanító, örökös
fölvonulás. Néma, táncos.
Körülírt homályok és mint
alkonyi surlófény, adagokban.
Ki, és honnan, hová? Miért?
Lassan élesedik, elmélyül.
Mind rajzosabb. Megpiszkáltam.
Mintha nevetett volna. Ez a
tétova sűrűsödik az áttetsző
ürességben, melynek már
alakjai vannak. Az, hogy
élesen figyelek, megdolgoztatja
agyamat.
A várakozás zenei.
Jönnek. Ezek ők.
Ám, se idő, se varázslás.
Se ígéret. Marad a talán.
A testesülés lassú, de

folytonos. Most már szóról
szóra. Percről percre.
Végül csatakosan ugyan –
megszületik. Nyomban
munkát követel, mint
egy csecsemő. Megkapja.
Ez öröm. Kiszakad s él.
Látom, igen szép.

Vasadi Péter; Újpest, 1926. június 1. – Budapest, 2017. november 24. (fotó: MMA, 2014)

